

stod maaste i Forbindelse med den fremherstende Livsanskuelse i den Tid Grundtvigianismen, der fremhævede Holger Danske og andre gamle Slagsbrødre som folkelige Idealiser, saa at, naar den Gang en Mand sølte sig rigtig glad, skulde han drikke som Palnatokke og svinge Armene som Stærtodder. Nu ere vi saa langt borte fra dette folkelige Ideal, at jeg ikke tror, vi behøve nogen stærkere Lovgivning i saa Henseende. Hvad vi derimod meget behøve, er større Frihed i Udøvelse af Rødbærgeretten. Det er ikke blot saaledes, som den ærede sidste Taler sagde, at Banditten ved, at han staa under Lovens Beskyttelse. Nej, det er saaledes, at han for Overfald, naar det kun forøves med knyttet Næve og indskrænket sig til tørre Hug, der kunne drives saa vidt som til en ordentlig Mørbankning, vil slippe med Bøder, medens den Mand, der slaar ham i Gulbet med sin Stok og derved forarsager Saar eller anden Skade, ved Dommerens Behændighed eller Mangel paa Behændighed kan blive idømt Fængselsstraf. Jeg skal imidlertid tillade mig at gøre opmærksom paa, at det, som den ærede sidste Taler fremhævede, er vanskeligt at formulere bestemte Regler for Rødbærgeretten, dens Grænser og dens Udøvelse, og dernæst, at de bestaaende Regler for Rødbærgeretten, saa snære og indskrænkede som de ere, godt kunde være tilstrækkelige, hvis vi havde en Retsudøvelse, der tillader en nogenlunde passende Benyttelse af denne Ret. Vi have i den sidste Tid set, at Højesteret har frifundet en Mand, der spang en Kniv i en Port, da han frygtede for Overfald. Voldsmanden løb ind i Kniven og fik Saar. Denne Mand, der forsvarede sig, var, saa vidt jeg ved, dømt ved Underinstansen, men blev frifunden ved Højesteret. Man skulde synes, dette var en Selvfølge, men det var det ikke for den Tid. Utsaa, Praksis er inde paa en Udvidelse af Rødbærgerettens Grænser, og dermed tror jeg, vi egentlig have gjort et godt og betydningsfuldt Skridt ad Vejen til at sætte en Stopper for Volds handlinger. Jeg kunde selvfølgelig godt unde disse professionelle Bøller Fængselsstraf i Forbindelse med Arbejde, da jeg ved, at Fængselsstraffen alene ikke vil affrække en Mand, hvis eneste virkelige Arbejde, Motion og Bevægelse er et lille Slagsmaal, som dog tillige interesserer ham, idet en saadan Fængselsstraf jo kun bliver en Fortsættelse af hans Lediggang. Jeg frygter imidlertid for, at vi ved at bringe en saadan Reform som denne frem, ville kunne udvide Domstolens Magt i en Grad, som vi maaste senere kunde komme til at fortryde. Jeg er

ikke vis paa, at det kun vil blive de professionelle Bøller, der komme ind under denne Lovs Ramme. Jeg tror, at mangen Gang ville Folk kunne blive straffede med Strafarbejde for en Brøde, der ingenlunde er andet end, hvad jeg antager man for 20—30 Aar siden vilde kalde for en god, dans Mand's Motion, og det vil jeg ikke være med til. Jeg vil nødig bringe høderlige Folk paa Strafarbejde for noget, jeg selv anser for en Ubethydighed. Derimod vil jeg meget gerne være med til at udvide Rødbærgerettens Grænser, selv om en professionel Slagsbroder eller Bandit derved blev liggende paa Pladsen. Jeg tror nemlig, at der er noget for den Slags raa Individer mere om jeg saa maa sige: slaaende i en Behandling, der finder Sted straks paa Aastedet ved, at den overfaldne sætter sig til Modværge med alle de Midler, der staa til hans Raadighed, end der er ved alle disse lange Rettergangsformer med paafølgende Indespærring. Jeg tror, det vil have Niveaueet i en betydelig Grad, og at det tillige vil have den almindelige fredelige Borgers Selvfølelse, at han har Lov til at forsvare sig, saa at det har Art. Jeg melder mig derfor ind i Rækken blandt de Medlemmer, der ere ifke-Tilhængere af det nærværende Lovforslag.

Jeg ser godt i dette Lovforslag noget, jeg kunde sympatisere med. Det er særlig Bestemmelsen i § 1 om Indførelse af offentlig Paatale. Forholdet er nu det, at hvis man gaar hjem ad Gaden i Fred og Ro og i sine egne Tanter og saa faar en Dragt Brygl, skal man have Ulejlighed med privat Rettergang, hvis man ikke vil lade Voldsmanden slippe. Jeg mener, at hvad vi kunde gøre for at lette den private Vejen til Fyldestgørelse og til at bringe den skyldige i Strafsvar paa den nemmeste og letteste Maade, bør vi gøre, og jeg mener derfor, at Indførelsen af offentlig Paatale i saadanne Sager, som omhandles i Straffelovens § 200, de saakaldte reelle Injurier, vilde være et Fremskridt. Derimod vil jeg ikke gerne være med til en Bestemmelse som den i § 2 om, at naar en saadan Sag er offentlig anlagt, og det viser sig, at Forudsætningen for dens offentlige Anlæggelse mangler, skal man dog blive ved at fortsætte Sagen som offentlig. Naar det under Sagens Behandling viser sig, at den med Urette er anlagt som offentlig, ved jeg ikke, hvorfor det offentlige skal have Bemyndigelse til at forfølge en saadan Sag. Det kunde saa farlige Konsekvenser, idet det offentlige kunde blande sig i Forhold, som efter Lovgivningen ere private, og hvor det offentlige